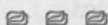

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarkega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarkega društva za Spodnje Štajersko“.

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastoj.

Leto XIII.

V Ljubljani, mesca septembra 1910.

Štev. 9.

Čebelarjevo opravilo v septembru.

Janko Vodopivec, Kamnje pri Gorici.

Leto 1910 je za čebelarje vobče prav šepavo. Mesec avgust ni prinesel čebelarjem željno pričakovanih polnih panjev. Čebelar vidi sedaj svoj položaj, ki ni posebno prijeten. Težko mu je pri srcu, ko vidi, da se njegovi upi še približno niso uresničili. Na splošno bode medu veliko primanjkovalo za zimsko dobo. To je težava, ki jo ni posebno lahko rešiti. Je ugodno leto, obilo medu v panjih, ah, kako prijetno opravilo ima pravi čebelar. Čebelam pusti v obilnosti medu, posode polne, ne gleda na vsako trohico, temveč marsikdo v bližini je deležen blagoslova. Ker se je torej čebelna paša končala v nasprotnem smislu, se nahaja čebelar v težkem položaju, iz katerega marsikateri ne more najti primerne poti. Izkoristiti bo treba izkušnje in razmere pretečenih let. Ker je ravno mesec september odločilen za čebelarjenje prihodnjega leta, treba je, da čebelarji svoj položaj vsestransko pretehtamo in potem ukrenemo, kar se nam bo najprimerneje zdelo.

Večinoma nas čebelarjev je na tem, da si število lani prezimljenih panjev ne želimo razmanjšati, kar je popolnoma prav. Vedeti pa je treba, ali imamo dovolj medu, ki ga neobhodno potrebuje posamezni panj za prezimljenje.

Močan, ljudnat panj potrebuje okrog 10 kg medu. Šibkeji, zlasti drugi prežive z manj, in če so kraji z zgodnjo pašo na resju, prežive s 6 kg, v južnih krajih še z manj medu.

Ker pa v splošnem niso dosegli panji te množine, treba bode odbranim panjem v prezimovanje primerno dokladiti.

V prejšnjih letih, ko je bila spomladi živahna kupčija s čebelami, je bilo zelo priporočljivo obdržati kolikor mogoče mnogo plemenjakov in te jeseni nakrmiti z medom, ali sladkorjem. Sedaj pa, ko je kupčija s čebelami neverjetno padla, in bo morebiti spomladi še slabeja, ne more previden čebelar obdržati mnogo več panjev, kakor jih potrebuje v svoje daljnje čebelarjenje.

Marsikdo se nehote vpraša, kaj neki je temu krivo, da je kupčija pri nas tako padla? Vzroki temu so različni. Nekoliko nam škodi to, da dobé kupci cenejih virov s Koroškega, nadalje imajo v severnih avstrijskih deželah, kamor se je pošiljalo prej nebroj naših panjev, sedaj s pomočjo naprednega čebelarjenja, zlasti s pomočjo izgoje mladih matic, sami mnogo rojev in panjev za oddajo. Vsled posebne pozornosti so v teh in drugih krajih, kamor so se razpošiljale naše čebele, omejili neizprosno kužno bolezen, čebelno gnilobo. Eden glavnih vzrokov pa je ta, da so bila tudi v onih krajih zadnja leta slabo medena. Naročeni panji ali roji se niso zaželjeno razvijali, še manj v jeseni napolnili nastavljena medišča.

Kakor raste v naših krajih cena vinogradov, njiv in travnikov v dobrih in pada o slabih letinah, tako je tudi pri čebelnih panjih. Ozirajoč se na to gotovo dejstvo, smemo z gotovostjo trditi, da bo prihodnje pomlad še slabeja kupčija, kakršna je bila v tem letu. Ker pa le tisti človek dobro izhaja, ki izkuša naprej presoditi razmere, ki ga imajo zadeti, je treba tudi s temi ramerami računati in preudarjati.

Pretečenih let smo gledali, da jeseni ni prišla ni ena čebelica ob življenje; še premalo smo jih imeli. Sedaj pa, ko moramo računati z današnjimi razmerami, bo to gotovo nekaj drugačno.

Kdor ima premakljivo satovje v svojih panjih, bo moral združevati iz dveh ali več panjev v enega. Pred očmi mora imeti, da bodo imeli čez zimo določeni panji mlade, krepke matice. V te panji se doloži primerno množino medu iz uničenih panjev. Ako bi ne dobil čebelar zadostne množine medu v svojem čebelnjaku, naj poseže po sladkornem pitanju. V čez zimo odločeni panj pridejati je še nekaj čebel iz uničenih. Zapomnimo pa si dobro, da se puščena presilna, preštevilna ljudstva ne sponašajo tako dobro, kakor bi si človek mislil. Vsled velikega števila čebel je v panju prevelika toplota, in matica še pozno zaleguje. Ta zalega potrebuje hrane, in ko bi imele čebele v mrzlih ostrih dneh mirno počivati, morajo stikati za potrebuo hrano itd. To pa jeseni sicer zelo močni panj izdela tako, da ga na pomlad srednjemočni mnogo prekašajo v vsakem oziru. Torej v panj ne smemo natlačiti preveč čebel.

Da nam ostanejo panji čez zimo samo z boljšimi maticami, treba je te čuvati in ne vsipati kar nepremišljeno čebel iz razdjanega panjú v čez zimo odločenega. To naj bi se vršilo tako: Iz uničenih panjev otesimo čebele iz enega za drugim v kak velik, večnadstropni panj, ali kak zaboj, v katerega položimo na dno nekaj praznega satovja. Tu se zmešajo čebele tako med seboj, da ne spoznajo in ne čuvajo svoje matice. Spoznajo koj svojo zmešnjavo in se ne koljejo. Proti večeru pa zajmemo s primerno pripravo nakupičene čebele, pa jih porazdelimo v odbrane panji. Iz uničenih panjev dobili bodemo pa le

preveč izgnanih čebel, da bi zamogli vse preživeti in porazdeliti v pravi množini. No, in kaj s temi? Žalibog ne ostane drugega kot žveplo.

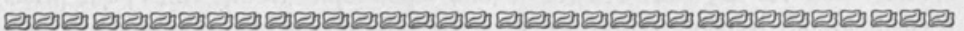
V to svrhu se že prej odbere slabiče in sploh take panjí, ki so se slabo razvijali, pa se jim pomori čebele z gorečim žveplom. Te se potem iztrese in zasuje, da bi na prostem ne gnile in ne širile kali čebelam kužnih bolezni.

Najprijetnejše čebelarjevo opravilo, polniti medene lonce, izostane za to leto; le redki bodo kraji, kjer se bo zamoglo dobiti kaj medu. Pri vsem tem treba, da se vztrajno oklenemo za prihodnost tolažbe, da se Halleyevo leto za nas ne vrne več, in tako mrzlih let težko še kdaj doživimo. Mogoče bo prihodnje leto, ki nam vendar podvoji svoj blagoslov.

Očedimo prazne panjí, da se ne zarede v njih razni škodljivci. Prenesimo jih na kak suh kraj, da se ne bodo močili čez zimo. Kar je lepega čebelnega satovja shranimo v kak primeren, zaprt prostor, pa ga zažvepljajmo, da nam ga voščena vešča ne skvari še pred zimo. Kar je slabega, porušenega satovja in raznih ostržkov, to nemudoma skuhajmo in izstisnimo vosek. Kdor ima večje število prezimujočih panjev, naj ne pozabi ohraniti par mladih matic v majhnih panjičkih, ki jih je posebno skrbno vzimati. Znali bi mu priti prav, ako mu kateri plemenjak čez zimo osiroti.

Kdor ima nepremakljive kranjiče, je pa že težavneje združevati. Moral bo slabiče porezati, pa vložiti primerno množino tega odrezanega medenega satovja plemenjakom. Tako vloženo satovje je treba odpreti, ako bi bilo zadelano, da potem čebele prenesejo med v svoje prazno satovje in ga tam še pred zimo pokrijejo.

Da se ognemo ropanja že znamo, da treba krmiti zvečer, ko se bliža mrak, in čebele ne izletajo več. Ako bi pitali panj zjutraj pred izletom, bi ga morali popolnoma zapreti pri letalnici, dušek pa odpreti, da bi se čebele ne ogrele in zadušile. Ob deževnem vremenu se lahko krmi cel dan, a žrelo je zamašiti vselej.

Sodba o sivi ajdi.

Iv. Jurančič.

Na svojih potovanjih sem pogosto slišal čebelarje tožiti, da siva ajda slabeje medi, kakor nekdanja črna; zato čebelarjenje ne dá povoljnega uspeha, ter da bi radi zopet nekdanjo črno ajdo vpeljali. To je več ali manj krivo mnenje. Iz lastne izkušnje si upam trditi, da glede čebelne paše med črno in sivo ajdo ni posebne razlike, pač pa na produkcijo nektarja delujejo razni drugi vplivi. Ako opazujemo vobče medunosne rastline, bomo takoj videli, da ena in ista vrsta ne medi povsod, ne povsod enako in ne vsako leto enako. Mnogokrat n. pr. lipa ne dá nič, dasi je ena najbolj medečih rastlin; kolikokrat najbogatejši cvet sadnega drevja mine brez koristi za čebele, dasiravno vsi vemo, da sadno drevje daje bogato spomladno pašo. Nadalje opazujemo

kostanj, da v nekaterih krajih daje bogato pašo, zlasti v goratih krajih (pod Donačko goro, ob Boču, v Pohorju itd.), pri nas pa vobče na kostanj ne moremo veliko računati. V tem oziru vpliva predvsem zemlja in lega. V mrzli, težki ilovni zemlji in v hladnih senčnih legah rastline slabeje medijo, kakor v gorki peščeni, kremeniti in apneni zemlji. Kjer je zemlja glede rudninskih sestavin gotovim rastlinam prikladna, je rast bujnejša in gotovo tudi produkcija nektarja obilnejša. Iz enakega vzroka je na dobro obdelani, rodovitni zemlji boljša čebelna paša, kakor na istih rastlinah v borni, nerodovitni zemlji, kjer se le slabo razvijajo in životarijo.

Eden najvažnejših faktorjev, da rastline dobro medijo, je seveda vreme in primerna toplota. Ako je ob času cvetja toplo, mirno, ne vetrovno vreme, je gotovo dobra paša. To pa ne zato, ker vreme čebel v izletavanju in nabiranju ne ovira, ampak rastline izločujejo veliko nektarja, ker je vreme za to ugodno. Veter v prvi vrsti cvet izsušuje, potem pa še celo rastlino vije in muči, tako da ji celega življenjskega soka zmanjka. Dež sploh onemogoči čebelam izlet, potem izpere cvetje in naposled temperaturo zniža, da izločevanje nektarja preneha.

Stari čebelarji so že vedeli, in mi smo se istotako lahko že davno prepričali, da je takrat veliko medu, kadar so tople noči. Potemtakem temperatura, oziroma toplo vreme vpliva veliko na izločevanje nektarja. V tem oziru je posebno očitljiva ajda in še nekatere druge enake nežne rastline. Kadar pade toplota v noči pod $+10^{\circ}\text{R}$, naslednji dan ajda ne medi. Nektarije se v hladu skrčijo ter ne delujejo; in dokler solnce zraka zopet toliko ne ogreje, da bi nektarije začele delovati, t. j. približno na $+14^{\circ}\text{R}$, je ajda že vela (parjena), tako da v cvetu zopet manjka soka za izločevanje nektarja. Zato ajda medi navadno le par ur predpoldnem, druge, manj občutljive rastline, oziroma drevesa pa ves dan, ker vsled solnčne gorkote ne ovenejo.

Ravno letošnje leto nam zopet potrjuje, da siva ajda izvrstno medi, ako je le vreme ugodno; saj tako ji menda ni ugajalo že mnogo let. Pri nas je začela cvesti 12. avgusta; ves čas je bilo lepo, toplo vreme, vmes pa je prišel v časih kratko trajajoč, rahel dež, ki je še k bujni rasti le pripomogel. Vobče je bilo jako toplo, podnevi večinoma 22° do 24°R , v noči pa 12° do 14°R . En večer v poznem mraku je toplomer kazal 18°R ; mislil sem, na to sledi gotovo pravi „medeni dan“. In res, drugo jutro je bilo še 14°R . Taka toplota je pri nas jako redka. Ker pa zraven tega ni bilo suše, je bila tudi paša taka, kakršne že dolgo ne pomnimo. To je bilo dela s pridevanjem satovja! Močnejši panji so morali dobiti štiri dni zapored po tri prazne sate, in drugi dan je bilo zopet vse polno. Dne 30. avgusta pa je začelo deževati in prejšnje toplote ni več; tudi paša je pri koncu, čeravno še ajda lepo cveti.

Tukaj imamo že nad 20 let samo sivo ajdo in smo imeli v tem času nekaj prav dobrih čebelarskih letin. Neki jako izkušen čebelar mi je celo vedel povedati, da v tistih časih, ko se je siva ajda tukaj še začela, so čebele sivo ajdo bolj obiskovale, kakor črno. To je lahko verjetno. Črna ajda se je tukaj pred 25 leti precej izrodila (degenerirala), zato smo jo nadomestili s sivo. Ta je zdaj izvrstno uspevala in v svoji bujni rasti mogoče tudi bolj medila, nego

ona črna, opešana. Zdaj pa zopet ta siva že dolgo vrsto let raste v enih in istih krajih ter se je tudi menda ponekod že izrodila, in zato tudi — ako se to opaza — slabeje medí. Ako v takih kraih zdaj kdo zopet črno ajdo seje, se mu morda bolje obnese, tudi glede čebelne paše, ker z menjavanjem semena, kakor znano, se rastline kvalitativno in kvantitativno izboljšujejo ter se varujejo degeneracije.

Dostavek urednika: Pri nas na Gorenjskem imamo večino črne ajde, komaj eno petino njiv je sive. Na naplavljenem, prodnatem svetu, kakršen je tod, siva ajda pač nekoliko medí, ali s črno se nikakor ne more primerjati. Natanko sem dan za dnem opazoval, kako obletujejo čebele obe vrsti ajde. Pač je tudi siva kakšen posebno ugoden dan nekoliko zadišala, in tudi čebele so jo obletavale, vendar mudile se na nji niso, kakor na črni, ki je imela močan, težak duh, in so čebele kar lezle od cveta do cveta, ter se je slišalo ono značilno zamolklo šumenje, ki je najboljše znamenje dobre berne. Prevržeta se pa s časoma tudi tukaj obe vrsti, in to še prej kot drugje, kjer sejejo samo po eno vrsto, ker čebele prenašajo prah s sive na črno in obratno, ter se na ta način križem oplojujeta. Zato črno seme leto za letom postaja bolj sivo in še preje sivo počrni. Za menjavo sive, francoske ajde skrbi kmetijska družba, čisto črno semensko pa dobivamo največ s Koroškega. Na veliko srečo čebel in čebelarjev nima siva ajda tako dobre moke kot črna, sicer bi črno popolnoma izpodrinila. To pa bi bil poslednji udarec gorenjskemu čebelarstvu.

Čebela v zakonu.

Zdolšek.

I. Dragi gospod urednik!

Večkrat ste se mi že smilili, ko Vas je očitno imelo za snov v škripcih, ker nam „Čebelarja“ tako dolgo niste poslali. Pri takih prilikah sem si mislil, zakaj bi se jaz enkrat ne ojunčil, vzel però v svojo opikano roko in bi Vam pisal kaj za list črez hribe in doline tja do starega Kranja. Toda dozdej sem še vse take slabosti uspešno odbijal, boječ se, da bi utegnili preveč kuriti z mojimi, oz. državnimi papirjem; razun tega pa se smatram še bolj za novinca, ki bi se nerad osmešil, kakor se to žalibog večkrat zgodi. Zaradi tega sem svoje izkušnje na čebelarskem polju porabil lepo zase in prepustil zabavo in čast, poročati o teh in onih „iznajdbah“, drugim, posebno sem se v tem ravnanju utrdil, ko sem imel priliko si natančneje ogledati Žnideršičevo čebelarstvo v Ilirski Bistrici. Prej sem se smatral za strokovnjaka, pri opazovanju omenjenega čebelarstva pa sem se prepričal, kako luknjičasto je bilo moje znanje.

Toda ne smete misliti, gospod urednik, da Vam bom jaz bogve kaj povedal. Tudi nočem morebiti postati slovit; le iz zgoraj navedenega vzroka,

in ker mislim, da bi stvar le morebiti koga zanimala, mogoče tudi komu koristila, kar bi me seveda veselilo, in ker upam, da vse moje besede ne bodo padle na skalnata tla, sem se končno le odločil postati Vaš sotrudnik.

Čebela ima pred sodnijo malo opraviti, večinoma iz vzroka, ker so čebelarji navadno dobri ljudje, in morebitne spore med seboj doma poravnajo; pa tuintam bo za tega ali onega le dobro, če si bo mogel kak dvom pojasniti, ne da bi bilo treba koga vprašati za svet.

Snov imam pripravljeno že dalj časa, ker sem si jo izvolil za pismeno sodnijsko nalogo, toda iz raznih vzrokov do zdaj še nisem prišel resno do predelanja, največ vsled lenobe, ker sem v prostem času raje opazoval s pipo v ustih svoje „muhe“, kakor da bi bil kaj pisal. Razun tega sem se tudi nekaj nastavljene si naloge bal; težko je namreč v takej stvari pisati poljudno, ne da bi se na obliki spodtikal pravnik. Kolikor mogoče bom izkušal ta smoter doseči; če bi me pa morebiti kdo le še ne razumel, oziroma če bi imel kak poseben slučaj, mu bom seveda na slučajno vprašanje (po „Čebelarju“) rad odgovoril. Svarim pa, si učenosti iskati v kakem slovarju, ker sem v nekej taki knjigi (Österreichisches Rechtslexikon) našel grozno neumnost.

Zakonita določila, ki se tičejo čebel, so jako pičila, posebno splošna; naš občni državljanski zakonik ima le dva taka paragrafa (383, 384); pet kronovin ima svoje, le za dotično deželo veljavne zakone, namreč Nizje-avstrijska in Moravska (patent od dne 8. aprila 1775 l.), Češka (patent od dne 30. avgusta 1796 l.), Gorica in Gradiška (zakon od dne 18. julija 1879 l.) ter Koroška (dvorni dekret od dne 30. julija 1796 l. in zakon od dne 24. februarja 1885 l.) Opomnim pa že tukaj, da se ta določila ne ozirajo na vsa mogoča čebelarska vprašanja, ampak veljajo večinoma le za potovanje v pašo.

Tudi pravnih knjig na Avstrijskem še nimamo; omeniti imam le Beck-ovo knjižico (Bienenrecht in Österreich), ki pa je zbral le čebelno-pravna določila, ne da bi se spuščal v natančneje razmotrivanje. (Dalje prih.)

=====

Čebelarska šola na Dunaji in naše čebelarstvo.

A. Lapajne.

Odkar je bila cesarica Marija Terezija ustanovila čebelarsko šolo na Dunaji, ki je po kratkem obstanku prenehala, ni več ostalo mirno hrepenenje, dokler se ni ista zopet oživela. Žal, da je moralo preteči nad 100 let, predno se je to zgodilo. Šele l. 1900 je „Osrednje čebelarsko društvo za Avstrijsko“ s pomočjo raznih podpor zopet ustanovilo čebelarsko šolo na Dunaji, ki je dobila primerne prostore poleg rotunde v Praterju. Akoravno se je pri njeni otvoritvi pesimistično zrla v prihodnjost, vendar skrajna potreba, delo in sposobnost za občni blagor vnetih mož-strokovnjakov je to naziranje osramotilo. Letos je praznovala čebelarska šola desetletnico svojega obstanka in zre lahko z zadovoljnostjo na dosedanje delavno dobo. V tem času je namreč pri-

redila: 10 glavnih čebelarskih tečajev, 10 krajših tečajev, 13 tečajev za spoznavanje gnilobe pri čebelah, 6 apistično-anatomičnih preparacijskih tečajev, 4 tečaje za železničarje, 3 tečaje za vzgojo matic in 4 čebelarske tečaje za visokošolce.

Poleg drugih tečajev je obiskovalo samo glavne čebelarske tečaje 221 oseb iz vseh avstrijskih kronovin. Med temi jih je bilo 9 s Kranjskega, 14 s Štajerskega, 5 s Primorskega in 14 s Koroškega. Zato zasluži čebelarska šola na Dunaji, da se zanimajo za nje napredek poleg drugih avstrijskih čebelarjev tudi naši čebelarji, zakaj njeno delovanje je posvečeno tudi razvoju in povzdigi našega čebelarstva.

Nimam namena, da bi tu njeno uredbo natanko opisal, tudi izpustim laskavo priznanje, ki ga je doživela letos ob priliki slavnosti svojega 10letnega delovanja, ker utegne oboje naše čebelarje manj zanimati, pač pa hočem tu v glavnih potezah narisati in označiti vpliv njenega občekoristnega delovanja na naše čebelarstvo.

Vrednost naše kranjske čebelne pasme je nameraval že slavni Janša povzdigniti na ta način, da je v nemških avstrijskih kronovinah vpeljeval in širil s kranjskimi čebelami naš način čebelarjenja z lesenimi kmečkimi panji. Ker je radi prerane smrti premalo časa vplival, se niso Nemci seznanili z našo čebelno pasmo. Ko pa so se nemški čebelarji pred dobrimi 50 leti bolj in bolj prepričali, da laška čebelna pasma ne bode njih čebelarstva povzdignila, začeli so po nasvetu Moravana Ž y w a n s k e g a vpeljavati našo čebelo, da so povzdignili svoje čebelarstvo. Od tega časa raste slava naše čebelne pasme. Vrline naše čebele spozna prav tisti, ki je imel priliko, da se je udeležil glavnega čebelarskega tečaja na Dunaju. V tej zadevi vrši čebelarska šola častno nalogo. Slava ji!

Vsporedno s takim strokovnjaškim gojenjem čebelarske vede narašča pri nas vsako leto število naročitev na žive čebele.*) Odtod izvira, da postaja naše čebelarstvo bolj dobičkonosno, da se vzbuja iz svojega mrtvila, in dandanes splošno spoznavamo, da imamo v naši čebelni pasmi še velik narodno-gospodarski kapital neizkoriščen, ki čaka, da se ga dvigne.

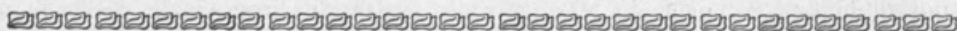
Čebelarska šola na Dunaji, dasi ni prikrojena za naše razmere, nam jasno kaže, da potrebuje naše čebelarstvo sličen zavod, kjer naj bi se ta panna našim razmeram prikladno znanstveno in praktično tako gojila, da bi iz nje zajemali naši čebelarji svoje znanje za umno in plodonosno čebelarjenje. Ker so naše razmere neprimerno ugodnejše, ne bi stala taka šola niti četrteine toliko, kakor stane čebelarska šola na Dunaji, kjer so bolj neugodne razmere, ki jih ni mogoče odstraniti.

Slednjič je čebelarska šola tudi v tej smeri ugodno vplivala na naše čebelarstvo, ker je dosedaj sprejela v svoje glavne čebelarske tečaje že 42 oseb iz naših pokrajin, ker izdaja dober strokovni list „Bienen-Vater“ in ker je s svojim vplivom pomagala kranjski čebelarski zadrugi, da se bolje razvija.

*) Od leta 1905 s 97.400 kg je padel izvoz leta 1909 na 27.400 kg. — Op. uredn.

Resnica je, da ne kaže sedanje poti obdržati. Če se bode v prihodnjih 10 letih tudi samo 42 oseb strokovno izobrazilo v čebelarstvu, potem je tak napredek prepočasen.

Ako prav upoštevamo vpliv čebelarke šole na Dunaju za povzdigo umnega čebelarstva v nemških kronovinah Avstrije, ako uvažujemo, da imajo Čehi in Madjari enake strokovne zavode, potem pridemo do zaključka, da je skrajni čas, da tudi za povzdigo naše čebelne pasme storimo kaj enotnega in uspešnega. Pri tem imam v mislih, da bi se kaj enotnega ukrenilo v tem smislu, da bi imeli od tega dobiček kranjski, štajerski, koroški in primorski čebelarji. Začetek naj bi storila Kranjska. Njena dolžnost je, da stopi na čelo taki akciji. To bi ji bilo toliko laglje storiti, ker ima že sedaj izkušnje drugih enakih zavodov na razpolago, ker ji ne manjka mož-strokovnjakov, ki bi tako akcijo prav izvršili, in ker bi jo pri tem država ter sosedne dežele gotovo rado voljno podpirale. To ni mnenje poedinca, ampak tako sodi množina inteligentnih čebelarjev.

Naše opazovalnice.

Poročevalec Jos. Verbič.

Mesečni pregled: julij 1910.

Kraj	Učinek tehtanega panjů								Prebitek	Temperatura			Izletnih dnevov	Dnevov					
	Donos			Upad			Najvišji donos	Dne		najvišja	najnižja	Srednja mesečna		z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi	
	1	2	3	1	2	3													
Ilirska Bistrica	80	190	—	170	120	120	60	17	140	28	10	18 ⁴	31	15	—	2	23	6	15
Bitnje pri Boh. Bistrici	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kranj	—	10	—	200	120	120	10	11	430	28	7	18	27	15	—	4	13	14	18
Ljubevč pri Idriji	—	—	—	—	—	—	—	—	—	27	7	17 ⁵	31	19	—	4	15	12	23
Metlika	—	30	10	130	50	40	20	19	180	23	13	19 ⁷	31	17	—	3	26	2	31
Nabrežina	—	—	—	130	80	120	—	—	330	38	15	25 ⁴	31	15	—	1	1	29	18
Podgorje pri Kamniku	10	85	45	65	20	25	19	11	30	30	8	19 ⁸	31	16	—	2	11	17	29
Struge pri Dobropoljah	380	210	330	40	90	125	90	9	665	25	5	16 ⁹	28	16	—	18	3	9	26
Sv. Duh na Ostrem vrhu	362	133	215	—	5	60	100	22	645	25	7	17 ¹	30	18	—	1	27	2	—

Števila v kolonah „Učinek tehtanega panjů“ in „Prebitek“ izražajo *dkg*.

Ilirska Bistrica. Naknadno poročam, da je ljudstvo na tehtnici pretekli mesec rojilo. Roju sem odvezel matico, čebele pa vrnil panju. V prvi tretjini mesca je deževalo, v drugi pa je tehtnica izredno kazala donos. Iz medišča vzel sem 12 kg. Ljudstvu je ostalo le par kg. Tehtano ljudstvo izkazuje povprečni donos. Žnideršič.

Kranj. Imeli smo ta mesec razmeroma hladno vreme z večkratno nevihto in dežjem, kar traja že dva mesca. Po piškavem juniju smo morali ta čas mnogo bolj pitati kot druga leta, ko so imeli panji še iz prejšnjega mesca nekaj zaloge. Čudim se le, da so panji kljub tako slabima mescema ostali zelo živalni. Ajdovo pašo bomo izrabili, če nam jo le zopet ne pokvari neugodno vreme. Če je resničen pregovor, da mora za dežjem priti solnce, bo ob ajdinem cvetju gotovo lepo. To bi voščil čebelarjem, ker že dolgo, dolgo ni bila ajda taka, kakor jo hvalijo stari čebelarji. Konjedič.

Ljubevč pri Idriji. S tem mescem smo pri nas zaključili rojenje in žalibog tudi pašo. Čebele so komaj toliko dobile, da se preživljajo. Naše upanje je ajda. Št. pl. Premerstein.

Nabrežina. Nevihte in obilo dežja v tem mescu nam niso napravile nikake posebne škode, ker paše itak ni bilo. Ako bo v naslednjih dveh mescih lepo in prijetno vreme, pričakujemo izvanredno lepo jesensko pašo. Sila.

Podgorje pri Kamniku. V juliju so pri nas čebelice dobile na pravem kostanju in na travnikih le toliko paše, kolikor so potrebovale za sproti. Matice so zopet začele intenzivno staviti zalego, in ako bo v avgustu vreme povoljno, poslali bomo lepe armade v ajdovo pašo. Sallath.

=====

VIII. odborova seja

dne 1. septembra 1910.

Poroča tajnik Hinko Zirkelbach.

Predsednik, g. Črnagoj naznani, da se mu je predstavil gospod Anton Lapajne, adjunkt na kmetijski šoli na Grmu, kateremu je deželni odbor dal nalog, da študira kranjsko čebelarstvo, stopi v stik s čebelarji, ima primerna predavanja o čebelarstvu in da stavi v sporazumu s slovenskim osrednjim čebelarskim društvom deželnemu odboru primerne predloge v povzdigo čebelarstva na Kranjskem.

Odbor vzame naznanilo gosp. predsednika na znanje in sklene, da je pripravljen delovati sporazumno z g. Lapajnetom in ga povabiti k odborovim sejam s posvetovalnim glasom.

K zborovanju delegatov državne zveze čebelarskih društev, ki bo dne 1. oktobra v Gradcu, se odpošlje delegat.

Shod jugoslovanskih čebelarjev se brzojavno pozdravi.

=====

IX. odborova seja

dne 7. septembra 1910.

Poroča tajnik Hinko Zirkelbach.

Predsednik pozdravi povabljenega g. Lapajneto, adjunkta na kmetijski šoli na Grmu, kateri prečita dekret deželnega odbora, da v dogovoru z odborom slov. čebelarstva in deželnim kontrolorjem g. A. Bukovicem stavi deželnemu odboru primerne nasvete za povzdigo čebelarstva na Kranjskem ter predava po raznih krajih o čebelarstvu.

Deželnemu odboru se stavijo ti-le nasveti:

Vzor bi bila čebelarška šola, ker pa to ni dosedaj dosegljivo, se pa stavijo deželnemu odboru sledeči predlogi:

1. Deželni odbor daj primerno podporo čebelarskemu društvu za izvrševanje potovalnega pouka.

2. Deželni odbor naj subvencionira primerno število vzornih čebelnjakov, in sicer tri na Dolenjskem, tri na Notranjskem, tri na Gorenjskem in enega v Ljubljani, kjer bi se vršili dva- do tridevni tečaji s primernim številom udeležencev.

3. Deželni odbor določi 12 ustanov za 14 dnevne tečaje, da se vzgoje čebelarski mojstri in učitelji čebelarstva. Posebej se pa prosi za ustanovitev za 14 dnevne čebelarske tečaje za ljudskošolske učitelje in duhovnike na ljubljanskem učiteljišču.

4. Deželni odbor določi končno še poseben kredit v minimalnem znesku 4000 K, ki jih razdeljuje deželni odbor raznim čebelarjem in čebelarskim podružnicam po nasvetu osrednjega čebelarskega društva.

Vsi ti predlogi so bili soglasno sprejeti.

Pri zborovanju delegatov državne zveze avstrijskih čebelarskih društev v Gradcu bo zastopal naše društvo g. predsednik.

Finančno ministrstvo se prosi, da bi dovolilo za Kranjsko 500 centov davka prostega kristalnega sladkorja.

=====

DROBIŽ.

Družinska pratika za leto 1911. je izšla in se dobi pri založništvu v Ljubljani in v vseh večjih trgovinah. Komad stane 24 h. Poleg drugega raznovrstnega berila je tudi spis o čebelarstvu.

Previdnost pri naročanju! Neki čebelar si je naročil za krmljenje „tekoč čebelni sladkor“, ki je naznanjen v „Čebelarju“. Bilo nas je več čebelarjev tam, zato nas je prosil, naj stvar preizkušamo in izrečemo svoje mnenje. Dognali smo, da je bila navadna sladkorna raztopina, kakršno si lahko vsak sam doma naredi ter prihrani, kar je plačal tujcu za delo, saj zastoj danes nihče ne dela, tudi ne more, in za voznino, zlasti še voznino za vodo, katere ima vendar vsak doma dovolj. Sladkor je menda daleč naokoli — celo čez meje naše države — povsod enako drag, zato ne more nihče pri tem nič prihraniti, ako se ne primeša kake tuje, cene tvarine.

Začetnikom sploh svetujem, naj ne naročajo stvari, katerih ne poznajo. Naj povprašajo kakega starejega strokovnjaka, da se varujejo nepotrebnih izdatkov, včasih celo občutne škode ali nesreče pri čebelah. Isto velja glede raznega nepotrebnege in neznanega orodja in panjev. Saj ni res, da bi bilo vse najboljše, kar je najnoveje!

Jurančič.

ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

Šaleška podružnica se slavnema okrajnemu odboru v Šoštanju najtopleje zahvaljuje za velikodušen dar 40 K, s katerim se je nabavilo veliko točilo in vilice za odkrivanje satnikov. P. n. podružničnim udom je torej to orodje na razpolago. Kdor bode letos tako srečen, da bode točil strd, naj se zglesi pri gosp. Lukmanu v Šoštanju ali pri podpisnanemu v Velenju. Za odbor čebelarke podružnice, v Velenju dne 2. sept. 1910.

J. Armič, blagajnik.

Poziv!

Od zveze avstrijskih čebelarskih društev se je našemu društvu naznanilo, da je upati od finančnega ministrstva dobiti za leto 1910 popust davka na kristalni sladkor za pitanje čebel. To poročilo je došlo odboru 6. t. m. in se je takoj prosilo za dovoljenje popusta za 500 centov kristalnega sladkorja, ki bo približno polovico ceneji. Kdor ga želi, naj naznani „Osrednjemu čeb. društvu v Ljubljani“ množino v zaokroženem številu kilogramov takoj po prejemu „Čebelarja“.

Odbor.

Naznanilo podružnicam.

Po naročilu deželne vlade so se pravila podružnic predložila vladi v potrdilo. Ko bodo potrjena, se takoj razpošljejo podružnicam.

Tajništvo.

Listnica uredništva.

Gg. A. H. pri sv. K. in J. K. v C.: Poročilo in članek prideta v prihodnjo številko. — Niti en čebelar ni poročal o letošnji čebelarski letini — do zdaj namreč.

Garantirano zanesljiv, doma pridelani

med - pitanec

12—8

5 kg 7 K.

Prodaja:

Iz garantirano čistega voska

umetno safovje

Prodaja:

1 kg 4 K 40 h.

FR. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.

Stiskalnica na škarje za med in vosek je po ceni na prodaj.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

Kraško brinje prodaja po dogovoru Andrej Zlobec, Krajna vas št. 23, p. Dutovlje na Krasu. (2—2)

Kranjska čebelarska zadruga v Ilirski Bistrici prodaja trčan med garantirano čist, v 5 kg dežicah po K 8-50 franko, v 25 kg dežah po K 1-50 kilogram.

umetno satje iz garantirano čistega voska, za vsako mero prirezano, kilogram po K 4-50, zaboječek s 3 1/2 kg vsebine za K 16— poštne prosto.

Pri večjem odjemu znižane cene.

Svojim članom preskrbuje eksportne panji, kot jih je g. Žnideršič v 1. številki „Slov. Čebelarja“ opisal z okvirji in začetki iz umetnega satja po K 4—.

Trčan svitel spomladanski med plačuje po 1 K 30 h, **ajdov** po 1 K, **voščine** po 1 K 10 h, **vosek** po 3 K 20 h kilogram, franko Ilirska Bistrica.

Kdor hoče postati član zadrugé mora plačati vsaj 2 K na račun deleža in poslati podpisano pristopno izjavo. 12—9

Kranjska čebelarska trgovina v Višnji gori, Dolenjsko

priporoča **umetno satovje** iz čistega čebelnega voska, **vse čebelarsko orodje**, trčalnice, stiskalnice za vosek, kakor tudi **mizarsko orodje** po najnižji ceni. 10—5

Ceniki zastoj po želji v hrvaškem, češkem ali nemškem jeziku.

Tvrdba **kupuje vedno čisti čebelni vosek** po najvišji ceni.

Dober dan, gospod sočebelar! Kaj pa pišete?

Dopisnico na

????

I. avstrijsko - šlezijško zalogo čebelarskih potrebščin

FRANC SIMMICHU, Jauernig, avstrijska Šlezija

da mi pošlje **zastoj** nov cenik za čebelarstvo in perutninarstvo, ki ima tudi bilježko in zelo poučna mesečna opravila. Moji sosedi dobe od njega **trčalnice**, **panjove**, **umetno satovje**, **lovilnike**, **prašilčke** in **priprave za matično vzgojo**, **kadilnike**, **varovala pred pikom**, **priprave za umetno lego jajc**, **pitalnike** in **napajalnike**, **poizkuševalce za jajca**, **žičaste mreže** itd. in so bili zelo zadovoljni s ceno in blagom, zatorej bom vprihodnje tudi **jaz dobival** blago od te tvrdke. 12—9

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo“.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.